

Oponentský posudek

RYBÁŘ, Pavel, *Nedávná historie české sportovní žurnalistiky pohledem bývalých členů Klubu sportovních novinářů*, Praha 2017.

Na úvod bych rád řekl, že Pavel Rybář napsal nadstandardní diplomovou práci. Zvolené téma vhodně rámuje hutnou teorií, což nebývá – bohužel – tak úplně zvykem. Explicitně se opírá například o Norberta Eliase či Benedicta Andersona, implicitně ale pracuje i s dalšími autory – u „tělesnosti“ sportu je patrná dobře zvládnutá foucaultovská linie přemýšlení, u náznaků rozborů sportovního novinářského jazyka je (opět implicitně) znatelná základní orientace v literárních teoriích například Northropa Fryeho (a jeho pokračovatelů) atd.

Obecně lze říci, že onen nadstandard je dán právě teoretickým zasazením tématu (čili první části diplomové práce). Práce s rozhovory je pak již spíše standardní, místy i mírně popisná a autor se občas pozměňuje v moderátora uvádějícího jednotlivé úryvky z rozhovorů, což je vzhledem ke kvalitě práce trochu škoda.

Protože se pozitivům (kterých je řada) určitě bude věnovat vedoucí diplomové práce, soustředím se tu na některé podněty do diskuze při obhajobě:

1. poznámka: někdy se mi zdálo, že autor až příliš objektivizuje subjektivní vzpomínky narátorů (a bere je jako fakta), že je v jejich „vleku“. Příklad: U medailonku Stanislava Hraběte (s. 35) uvádí jako objektivní fakt, že většina studentů Fakulty žurnalistiky volila jako své zaměření sport, nebo kulturu (s odůvodněním, že jiné obory nebyly v 70. a 80. letech zajímavé). Bylo to ale opravdu tak? Jako jediné potvrzení tohoto faktu je pak samotná vzpomínka S. Hraběte (s. 48), která ale může být (a zřejmě je) notně ovlivněna narátorovým hodnocením dané doby. Jinými slovy, otázka by mohla znít takto: z jakého pramene vychází diplomantovo tvrzení o nezajímavosti jiných oborů než kultury a sportu?

2. poznámka: Pavel Rybář několikrát zdůrazňuje, že sportovní jazyk se v 70. a 80. letech docela významně odlišoval od oficiálního jazyka (např. pasáž na s. 68). To je zajímavá hypotéza, nicméně by jí stálo za to prozkoumat, jinými slovy, více se dobovému sportovnímu jazyku věnovat a porovnat jej s jazykem oficiálním. Znovu je tu možná poznámka, zda autor až příliš nepřebírá výklad svých narátorů (protože ti to tak evidentně vnímají a autor je v tomto bodě jejich prodloužením). Stálo by za to – byť to není klíčovým tématem diplomové práce – srovnat jazyk sportovních pořadů a novinových sportovních rubrik s jazykem prvních stran novin a rozhlasového či televizního zpravodajství. Jinými slovy, nejsem si jistý, zda autor pro své tvrzení snesl dostatečné množství argumentů.

3. poznámka: Diplomová práce se jen hemží pojmy jako „režim“, „lidová demokracie“, „reálný

socialismus“ atd. Autor tyto pojmy, plné normativních obsahů, neproblematicky, jen je různě variuje a používá je jako zaměnitelná synonyma. Nestálo by za to využít poněkud vědeckější slovník, který by nebyl zatížen a priori vnesenými významy?

Závěrem bych ale ještě jednou zdůraznil, že uvedené poznámky nejsou kritickými poznámkami, spíše jsou záležitostmi diskuze a kvalitu textu nesnižují. Diplomovou práci Pavla Rybáře tak doporučuji k obhajobě a v případě jejího kvalitního průběhu ji navrhuji ohodnotit stupněm 1, tedy výborně.

V Praze 17. června 2017

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.